

— Моята Пиерина струва колкото всѣки мжжъ. Тя е внимателна, смѣла, умна. Вие ще видите, добрый господине, че ще бждатъ доволни отъ насъ. Влѣзте въ положението ни.

Инспекторътъ бѣше покъртенъ отъ сълзитѣ на бѣдната жена, но не можеше да се рѣши да отстъпи на нейнитѣ молби.

— Добрѣ, каза той. — Ще видимъ. Азъ ще направя всичко възможно. За сега ще оставя всичко тъй, както си е. Всички желѣзничари се произнасятъ добрѣ за васъ, госпожо, и за вашето момиченце. Никой не знае, че вашето момченце е твърдѣ малко и за това ще гледамъ, тази работа да се поотложи за нѣкое врѣме. Само гледайте, да не се случи нѣщо лошо и не забравяйте да бждете всѣкога на поста си.

Бѣдната жена остана да живѣе съ страхъ и съ мисълта, че ако не днесъ, утрѣ тя ще бжде принудена да напустне своята кжщица и да заскита съ дѣцата си по разни страни, за да изкарва прѣхраната си съ тежъкъ трудъ.

Пиерина правѣше чудеса. Прѣзъ врѣмето между пристигането на треноветѣ тя смогваше да посѣщава и училището. Но когато минаваха, тя всѣкога стоеше на своя постъ и замислено гледаше на дългата черна верига, която се извиваше като грамадна змия по гребенитѣ на висинитѣ, пѣплѣше по моста и отлиташе тържествено, каточели изгаряше всичко подирѣ си. Тази верига се позапирваше за нѣколко минути, сѣкашъ за да поздрави Пиерина, и слѣдъ това пакъ си трѣгваше по пжтя, по-бързо отколкото по-напрѣдъ.

На Пиерина се струваше, че тя посрѣща своя минаващъ приятель и си казваше: „колко ли е тежко